AZ ERDEI MALOM

Volt egyszer egy molnár Kuschwardaban. Szorgalmasan dolgozott, és mindenki szerette, mert igen jó lisztet őrölt és becsületes volt. Történt egy nap, hogy tűz ütött ki, és a malom leégett. A szerencsétlen molnárnak mindene odalett. Bánatában kiment az erdőbe. Az erdőn át folyt a patak. Ennek a pataknak a mentén állt az ő malma is, ami teljesen odalett a tűzben. A molnár leült a patak partján egy nagy kőre, és csak gondolkodott, sóhajtozott.

- Mitévő legyek most? Minden vagyonom a malom volt. Pénzem nincs, hogy újjáépítsem, mit pénzem, még egy falat kenyerem sincs.
Hát ahogy így búslakodik, egyszerre csak egy legény termett mellette, akit még soha sem látott a környéken.

- Miért búsulsz, te molnár? - kérdezte az idegen.

- Hogyne búsulnék, mikor mindenemet elvesztettem, a malmom porrá égett, magam földönfutó lettem.

- Ej, ne keseredj el, tudok én gyógyírt a bajodra. Nézd csak ezt a szép tisztást itt. Itt áll majd a patak partján az új malom.

- Hogyan? Nem hallottad talán, amit mondtam? Betevő falatom nincs, nemhogy malmot építsek!

- Segítek én! Felépítem neked az új malmot. Egy feltételem van: itt ez a lyuk, ezt szabadon kell hagynod.

Addig beszélt a legény, hogy a molnár ráállt az alkura. A malom megépült és a molnár boldogan őrölt benne, mert szebb is volt, jobb is volt mint a régi malom. Az erdőben jól érezte magát, hallgatta a madarak énekét, a patak csobogását, a malom duruzsolását.
Hanem a jókedve nem tartott soká. A lyukból, amelyet szabadon kellett hagyjon, furcsa kénköves bűz áradt. Egy napon aztán minden addiginál erősebb volt a szag, és kisvártatva megjelent maga a pokol ura.

- Uram, Teremtőm! - kiáltott fel ijedten a molnár és hányta magára a keresztet.

De az ördög csak vigyorgott.

- Nem emlékszel? Így egyeztünk, amikor a malom megépült.

A molnár ezután azon volt, hogy a lyukat betemesse. De bármit tett, semmi sem használt. Hiába dobált bele köveket, hiába fedte le vassal, az ördög újra és újra megjelent. A monár elment a paphoz, és elbeszélte, hogy járt.

- Ne félj, fiam - mondta a pap. - Elmegyek hozzád a malomba, viszek szenteltvizet, belehintem a lyukba, és az ördög többé nem háborgat.

Úgy is tett. Bőségesen meghintette a nyílást szenteltvízzel, de még ez sem használt. A patás szörnyeteg újra megjelent, és a végén megfenyegette a molnárt, hogy magával viszi a pokolba. Haj, főtt a feje a molnárnak, most már mitévő legyen. Elment a Szent Oswald kolostorba és beszélt egy jámbor szerzetessel. A barát megértően bólogatott.

- Értem, értem. Várj csak egy keveset, tudom én a nyitját. Adok neked egy képet, azt tedd a lyuk elé, ahol az ördög fel-le jár.

A szerzetes hosszas keresgélés után egy Szűz Máriát ábrázoló képpel jött vissza. Megszentelte, megáldotta a képet és a molnárnak adta.
Amikor a molnár hazaért, a megszentelt képet azon nyomban a nyílás elé helyezte, és remegve várta, hogy mi történik.

- Most aztán eldől a sorsom. Vagy békén hagy ez a fertelem, vagy magával visz a pokolba.

Nem sokat kellett várni, a lyuk mélyéről sistergés hallatszott, és kénköves láng csapott fel, majd megérkezett az ördög. Igen ám, de ahogy meglátta Szűz Máriát, azonnal inába szállt a bátorsága. Reszketett, mint a nyárfalevél, és minden ereje elhagyta. Nagyot kiáltott mérégben és visszavonult a föld alá, a pokolba és többé nem is jött elő.
Ezután a molnár békében élt. A lyukat egy deszkával lefedte, de a szentképet el nem mozdította egy percre sem.

Ez a Szűz Mária kép azóta is ott van, bárki láthatja, aki arra jár.

